

EKO PRIČA - KORONKO I KORONKA

Dva malena stvorenja nevidljiva ljudskom oku danima su obilazila planete u Svemiru. Zvali su se Koronko i Koronka. Dosta im je već bilo lutanja po svemiru pa su se željeli negdje skrasiti. Biral su planet na koji bi se mogli nastaniti. Nije im se svidio ni jedan planet koji su obišli. Jedan bi bio prazan, drugi hladan, treći pak prevruć. Tada su se zaustavili kraj jednog malog planeta. Divili su se njegovoj ljepoti. Koliko je samo lijepih boja na njemu, mislili su. Divili su se bijeloj boji snijega, plavoj boji mora i rijeka, zelenoj boji trave i drveća, žutoj boji žita, smeđoj boji planina, a najviše šarenilu boja cvijeća. Što je najbitnije, nije bio napušten. Na njemu žive različite životinje, ptice, ribe, kukci, a i ljudi.

Koronko i Koronka odlučili su nastaniti se na ovom najljepšem planetu koji se zove Zemlja.

Ljudi na Zemlji nisu ništa primjećivali. Svi su mislili samo na sebe, kako steći što više novaca, moći i nije ih bilo briga kako će do toga doći. Često su zbog toga uništavali i samu prirodu, ali ih nije bilo briga. Ljudi su se počeli otuđivati jedni od drugih.

Onoga dana kada su se Koronko i Koronka naselili na Zemlju počelo se nešto događati. Ljudi su odjednom počeli pobolijevati. Nisu se previše brinuli oko toga. Koronko i Koronka su se svakim danom sve više širili među ljudima. Uskoro su se proširili po cijelom planetu. Sve je više bilo ljudi koji su pobolijevali, ali i umirali. Ljude je uhvatila panika. Počeli su se konačno pitati što se to događa. Počeli su se sastajati liječnici, epidemiolozi i znanstvenici tražeći uzrok ovome problemu. Uskoro su saznali da su se na Zemlju spustili virusi Koronko i Koronka, još nepoznati čovjeku. Stručnjaci su sve više počeli promišljati i proučavati virus. Shvatili su da se za sada može oduprijeti virusu samo higijenom. Kako bi zaštitili ljude od širenja virusa donijeli su niz zaštitnih mjera. Tvornice su prestale s proizvodnjom, auti, vlakovi, brodovi i avioni nisu vozili, a ljudi su bili prisiljeni ostati doma u samoizolaciji. Odjednom su se ljudi počeli bojati jedni drugih.

Priroda se počela oporavljati, zrak je bio čišći, putevi u šumi bili su oslobođeni i životinje su opet slobodno šetale, a ptice su bezbrižno letjele. Ribice su u vodi veselo plivale, a cvijeće je ispuštalo svoje opojne mirise. Kako je vrijeme odmicalo, ljudi su u svojoj izolaciji imali više vremena razmišljati i počeli su shvaćati što su zapravo činili sebi, svojoj djeci, samoj prirodi. Više im nisu bili bitni novac i moć, već samo zdravlje. Shvatili su da zajedničkim naporom, a ne samo radom liječnika i zdravstvenih radnika, mogu pobijediti ovaj opasan virus. Znanstvenici i liječnici su konačno došli do cjepiva protiv ovog virusa. Koronko i Koronka su odlučili napustiti Zemlju i potražiti novi smještaj. Tako su ljudi zajedničkim snagama uspjeli pobijediti ovaj opasan virus. Konačno su mogli malo odahnuti, izaći iz svojih domova, otići do svojih prijatelja. Bili su sretni što mogu skinuti maske s lica i opet disati punim plućima. Tada su tek primijetili koliko je lijepa priroda oko njih i da zrak je nekako drugačiji. Ponovno su čuli poju ptica, žubor potoka, šuštanje lišća, glasanje životinja. Zapazili su plavetnilo mora, ljepotu livada i pašnjaka i dugu nad gradom nakon kiše. Zapravo, sve je isto kao i prije, samo su ljudi u jednom trenutku zaboravili osluškiivati i gledati svu tu ljepotu ove prirode oko njih.

Za vrijeme ove pošasti ljudi su na trenutak bili ujedinjeni. Tada su odlučili da se više posvete sebi, prijateljima, a posebno prirodi, svojoj planeti Zemlji, jer ona je najveće blago koje mogu ostaviti u nasljeđe svojoj djeci.

DUBRAVKA POLJANAC